

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 898: Giác Tánh Thanh Tịnh, Đã Không Phải Là Hư Vọng, Lại Cũng Chẳng Có Pháp Chân Thật

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 076)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Giác tánh thanh tịnh, đã không phải là hư vọng, lại cũng chẳng có pháp chân thật; thật vừa đúng, để mượn tất cả các pháp mà “lịch sự luyện tâm” (trải qua sự việc để rèn luyện tâm), làm trống không hết thấy các tướng, vậy hà tất phải tìm kiếm Bồ-đề ở ngoài tất cả các pháp.】

Phật ở trong kinh điển đã răn dạy chúng ta như vậy, chư vị Tổ sư Đại đức qua các đời cũng thường dùng lời này để khai đạo cho chúng ta. Chúng ta phải giác ngộ, những lời này từng chữ từng câu đều là lời chân thật. Chúng ta tu hành là tu hành ở đâu? Chính là “Lịch sự luyện tâm” (trải qua sự việc rèn luyện tâm), “sự” (sự việc) chính là đời sống hằng ngày, là mặc áo, ăn cơm, là làm việc, là đối nhân xử thế tiếp vật, đó chính là “sự”! Ngay ở trong những sự việc này mà đi rèn luyện tâm, rèn luyện cái tâm gì? Lời mà tôi vừa nói lúc nãy, quý vị hãy thử nghĩ xem, rất có ý vị! Đem cái tướng ở trong tâm loại bỏ đi, đem những cái khuôn khổ, vướng mắc trong tâm gạt bỏ đi, chính là rèn luyện điều này. Nếu quý vị quả thật đem những thứ đó gạt bỏ được rồi, thì tâm của quý vị liền sanh trí huệ. Bất luận là mặc áo hay ăn cơm, trong từng niệm từng niệm đều sanh trí huệ; đối nhân xử thế tiếp vật, mắt nhìn thấy, tai nghe thấy, thân xúc chạm, sáu căn tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, không có thứ nào mà không sanh trí huệ. Sanh trí huệ thì mới an vui, không sanh trí huệ thì liền sanh phiền não, đây mới gọi là học Phật, học Phật là học sao cho giống y hệt như Phật. Tôi thường giảng, Phật dùng tâm gì, chúng ta phải học theo cái tâm ấy của Phật; Phật có nguyện gì, chúng ta phải học theo nguyện của Phật; Phật có hành vi đời sống như thế nào, chúng ta phải học theo hành vi đời sống của Phật, chúng ta phải học cho giống y hệt như Ngài. Thế nhưng, quý vị phải ghi nhớ, tôi chỉ e rằng quý vị trụ pháp mà phát tâm, lại trụ pháp mà tu hành, như vậy thì hồng bát

rồi! Không thể trụ, không thể chấp trước. Phật và chúng ta không giống nhau; Ngài không chấp trước, còn chúng ta thì chấp trước. Chấp trước là phàm phu, không chấp trước là Phật Bồ Tát, tuyệt đối không được chấp trước. Nếu chúng ta dùng đạo lý này để biện biệt Phật thật, Phật giả thì sẽ rất dễ dàng. Xã hội hiện nay, đồ giả quá nhiều, đồ mạo danh quá nhiều, những kẻ giả mạo Phật pháp cũng nhiều đến mức không tả xiết. Quý vị hãy quan sát thật tỉ mỉ xem người đó có chấp trước hay không; có chấp trước thì là giả, không chấp trước mới là thật. “Phật pháp của ta đây mới tốt, của người kia thì không tốt”, vừa nghe lời này, thì pháp của người đó cũng chưa chắc đã tốt, không phải là hàng thật. Nếu là thật, thì họ có thể tán thán cái tốt của chính mình, nhưng họ tuyệt đối sẽ không phỉ báng người khác, như thế mới là chân thật.

Gần đây, quý vị đã nghe qua về Mười đại nguyện vương của Phổ Hiền Bồ Tát, gồm có lễ kính và xưng tán; quý vị hãy xem Thiện Tài Đồng Tử trong hội Hoa Nghiêm đã làm tám gương cho chúng ta, lễ kính tuyệt đối là bình đẳng, đối với yêu ma quỷ quái đều lễ kính, đều bình đẳng. Vì sao vậy? Vì họ có Phật tánh. Quý vị hãy lìa khỏi cái tướng đó mà nhìn vào tánh của họ, thì họ chính là Phật, họ chẳng phải là ai khác. Vì sao không tán thán họ? Vì cái tướng của họ không thuận theo tự tánh. Chúng ta ở trong “Ngũ thập tam tham” (53 lần tham vấn) nhìn thấy, Ngài đối với Thắng Nhị Bà-la-môn không có tán thán, đối với Cam Lộ Hỏa Vương không có tán thán, đối với Phật Tô Mật Đa Nữ cũng không có tán thán; ba vị Thiện tri thức này thị hiện cái tướng là tham, sân, si; tham - sân - si chính là ba điều ác. Thế nhưng, Ngài đối với ba người này có lễ kính, nhưng không có tán thán. Quý vị hãy đọc thật kỹ “Kinh Hoa Nghiêm”, quý vị sẽ rõ, Ngài đi tham vấn mỗi một vị Thiện tri thức, sau khi lễ kính đều có tán thán, sau đó mới thỉnh pháp; duy chỉ có ba người này là có lễ kính, theo ngay sau đó liền thỉnh pháp, ở khoảng giữa không có tán thán. Tán thán là thuận theo tự tánh; chúng ta thường nói “ẩn ác dương thiện” (giấu đi cái ác, tuyên dương cái thiện), những điều tích cực, những điều thiện thì chúng ta phải tán thán, còn những điều ác thì không nói đến là được rồi, không cần phải đi phỉ báng. Cho nên không tán thán, thì chúng ta liền hiểu rằng cái đó của họ là không như pháp. Phật dạy chúng ta làm người như vậy, xử thế như vậy, thì mới có thể duy trì được sự bình an của xã hội, sự an toàn của xã hội, để cùng tồn tại cùng phồn vinh, mới có thể chuyển đổi được phong tục; chỉ tán thán mặt tích cực của người khác, chứ không phỉ báng mặt tiêu cực của người ta. Chính ngay ở trong đây mà rèn luyện tâm, rèn luyện tâm thanh tịnh, rèn luyện tâm bình đẳng, rèn

luyện tâm giác ngộ, giác mà không mê. “Tận không chư tướng” (Làm trống không hết thấy các tướng), đem hết thấy những cái vọng tướng ở trong tâm quý vị, xả bỏ đi toàn bộ, đó chính là Bồ-đề. Bồ-đề chính là chân tâm, là bản năng của tự tâm; chân tâm có giác tánh, Bồ-đề chính là giác.